

- 15 И като видѣха братята Иосифови че умрѣ баща имъ, думаха си: Да не би Иосифъ злопаметствувалъ на насъ, и да не би ни въздалъ жестоко за всичкото
- 16 зло що му сторихме. И извѣстиха Иосифу и рекоха: Баща ти заповѣда, прѣди
- 17 да умре, и рече: Така ще речете Иосифу: Прости, моля ти се, прѣстѣпленieto на братята си, и грѣха имъ; защото сториха ти зло. И сега, прости, молимъ ти се, прѣстѣпленieto на рабитѣ на Бога на отца ти. А Иосифъ плака когато му го-
- 18 вориха. И отидоха и братята му та припаднаха прѣдъ него, и рекоха: Ето, ние
- 19 сме ти раби. А Иосифъ имъ рече: Не бойте се: да ли съмъ азъ вмѣсто Бога?
- 20 Вие наистина намислихте зло противъ мене; а Богъ намисли за добро, за да стори както днесъ, щото да спаси живота
- 21 на много народъ. И сега не бойте се: азъ ще храня васъ и челядитѣ ви. И утѣши ги, и говори до сърдцето имъ.
- 22 И надели се Иосифъ въ Египетъ, той и домътъ на баща му; и живѣ Иосифъ
- 23 сто и десетъ години. И видѣ Иосифъ чада Ефремови до третия родъ; и дѣцата на